

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Den foreslåede ændring af sygehusloven er en forudsætning for, at Danmark kan ratificere den nye nordiske tryghedskonvention, som den 5. marts 1981 blev underskrevet af de nordiske landes regeringer.

Den nordiske tryghedskonvention er resultatet af et udvalgsarbejde under Nordisk Ministerråd, og forslaget til tryghedskonvention blev som ministerrådsforslag fremsat over for og vedtaget af Nordisk Råd i forbindelse med rådets nyligt afholdte 29. session i København. Under rådets behandling af forslaget til tryghedskonvention understregedes det af den danske indenrigsminister, at en ratifikation og gennemførelse af konventionen her i landet ville nødvendiggøre en ændring af sygehusloven.

Den bestemmelse i konventionen, der forudsætter en lovændring, er indeholdt i artikel 14, stk. 4. Det er her fastsat, at en person, som er bosat og socialt sikret i ét af de nordiske lande, i tilfælde af sygdom i et andet nordisk land skal have erstatning af opholdslandet for merudgifter, som opstår i forbindelse med hjemrejsen til bopælslandet, fordi vedkommende som følge af sygdommen må benytte en rejseform, der er dyrere end den, han ellers ville have anvendt.

Efter den gældende nordiske overenskomst af 6. februar 1975 om ydelser ved sygdom, svangerskab og fødsel er der ikke regler om dækning af udgifter ved hjemtransport til bopælslandet, og patienten eller dennes forsikring må derfor dække alle udgifterne ved hjemrejsen. Da retten til vederlagsfri behandling i henhold til den gældende overenskomst – og ligeledes efter den nye konvention – ophører, når den syges tilstand tillader rejse til bopælslandet, har der i praksis været tilfælde, hvor den syge er blevet påført betydelige meromkostninger i forbindelse med hjemrejsen. Dette har dog kun i ringe grad været tilfældet for danskere, der er blevet syge i et andet nordisk land, idet de pågældende i de fleste tilfælde har været dækket af den danske rejsesygesikringsordning.

Tilsvarende rejsesygesikringsordninger findes imidlertid ikke i alle nordiske lande, og det er tillige anset for rimeligt, at opholdslandet dækker merudgifterne. Det er sygehusvæsenet i opholdslandet, der træffer bestemmelse om udskrivning fra sygehuset, og tidspunktet for udskrivningen kan ofte være af stor betydning for spørgsmålet, om der i forbindelse med hjemrejsen må benyttes en anden og dyrere rejseform.

Reglerne om fribefordring til og fra sygehusbehandling findes i §§ 6–9 i lov om sygehusvæsenet samt i indenrigsministeriets bekendtgørelse og cirkulære, begge af 10. juli 1980, om ydelse af befordring eller befordringsgodtgørelse i henhold til lov om sygehusvæsenet og lov om svangerskabshygijne og fødselshjælp. Der er i de nævnte bestemmelser i sygehusloven afgrænset nogle tilfælde, der berettiger til fribefordring, og i øvrigt angivet nogle generelle regler om fribefordring. Blandt disse regler er bestemmelsen i § 6, stk. 5, om befordring fra et *midlertidigt opholdssted*, hvor det er fastsat, at hjemtransport efter udskrivning kun kan forlanges tilbage til det midlertidige opholdssted.

Denne bestemmelse må ændres eller suppleres således, at der i de i konventionen nævnte tilfælde kan forlanges dækning hos sygehusvæsenet også af merudgifter ved hjemrejse til *bopælslandet*, jfr. i øvrigt bemærkningerne til § 1.

Forarbejderne til § 6 i sygehusloven findes i Folketingstidende 1973–74, 2. samling, tillæg B sp. 835.

Forslaget har været forelagt Amdtsrådsforeningen samt Københavns og Frederiksberg kommuner.

Forslagets gennemførelse vil ikke medføre økonomiske eller administrative konsekvenser for staten. Derimod vil sygehuskommunerne (amtskommunerne samt Københavns og Frederiksberg kommuner), blive påført nogle udgifter i forbindelse med konventionens hjemtransportordning. De samme amtskommuner og kommuner vil imidlertid samtidig opnå besparelser ved, at rejsesygesikringen fremtidig ikke skal dække de tilsvarende hjemtransportudgifter for danskere, der bliver syge